

Formarea profetului

Slujba profetică nu este ceva ce a apărut în timp, ci este veșnică. Ea a rezultat din sfaturile veșnice.

Poate vă întrebați ce înseamnă asta. Ei bine, ne aducem aminte că, fără nici o explicație, ceva apare chiar de la început și ocupă o poziție de guvernare în economia lui Dumnezeu, și acea prezență vorbește tocmai despre această funcție profetică. După ce Adam a păcătuit și a fost izgonit din grădină, Cuvântul spune doar că Dumnezeu „a pus niște heruvimi ... ca să păzească drumul spre pomul vieții” (Geneza 3:24).

Cine sunt sau ce sunt heruvimii? De unde vin ei? Înainte nu se amintește nimic de ei. Nu se dă nicio explicație cu privire la ei. Se face doar o constatare. Dumnezeu i-a pus acolo pentru a păzi drumul spre pomul vieții. Ei au devenit custozii vieții, meniți a păstra lucrurile conform gândului lui Dumnezeu. Căci gândurile inimii omului s-au înstrăinat de gândurile lui Dumnezeu și au devenit rele; totul s-a stricat. Și acum sunt așezați aici heruvimii, custozii vieții divine, ai vieții necreate – viață care reprezintă cel mai mare dintre toate lucrurile destinate de Dumnezeu omului.

Mai târziu însă ni se dă de înțeles cum sunt heruvimii. Această reprezentare compozită, simbolică are un aspect împătrit: de leu, bou, om și vultur. Și ni se dă de înțeles foarte clar că trăsătura predominantă este cea de om. De fapt, este un *om* cu încă trei trăsături, de leu, bou și vultur. Leul este simbolul împăratului, al stăpânirii; bou, al slujirii și al jertfei; vulturul, al gloriei cerești și al misterului. Dar ce reprezintă omul, trăsătura predominantă a heruvimului?

Știm că, pe tot parcursul Scripturii, în rânduiala divină omul ocupă locul de profet, de reprezentant al lui Dumnezeu. Reprezentarea gândurilor lui Dumnezeu este un *om*. Aceasta a fost intenția din spatele creării lui Adam după chipul și asemănarea lui Dumnezeu: ca omul să fie întruchiparea și expresia personală a

întregului gând al lui Dumnezeu. Pentru aceasta a fost creat omul. Aceasta este ceea ce găsim în *Omul* care a fost Dumnezeu arătat în trup. El a fost expresia desăvârșită a gândului lui Dumnezeu.

De unde vine acest simbolism al heruvimilor? El este pur și simplu adus aici, în timp. Vine din veșnicie, conform gândului divin, veșnic, pentru a menține lucrurile pentru Dumnezeu. Astfel, omul – și cunoaștem acea expresie: „Fiul omului” – este legat într-un mod aparte de slujba de profeție; iar funcția profetică este un lucru veșnic adus pur și simplu aici, în timp. Ea este, în însăși natura ei, reprezentarea gândului divin și e menită a păstra lucrurile conform curăției și plinătății gândul lui Dumnezeu.

Identificarea profetului cu mesajul lui

Dar ce poartă în sine acest lucru? Aici ajungem în punctul cel mai important. Este vorba de identificarea absolută a vasului cu slujba lui. Slujba profetică nu este ceva ce îți poți asuma, ci este ceva ce *ești*. Nicio academie nu te poate face profet. Samuel a instituit școala de profeți din două motive: răspândirea cunoștințelor religioase și scrierea cronicilor istoriei religioase. În zilele lui Samuel nu mai exista viziune; poporul pierduse Cuvântul lui Dumnezeu. Copiii lui Israel trebuiau să fie învățați din nou Cuvântul lui Dumnezeu, și succesiunea căilor Lui trebuia să fie scrisă și păstrată ca aducere aminte pentru generațiile viitoare. Deci, în principal, pentru aceasta au luat ființă școlile de profeți. Dar este o foarte mare deosebire între acei profeți-cărturari și profeții care aveau viața, ungerea. Profeții-cărturari au devenit reprezentanții unei profesii și au degenerat rapid în ceva nevrednic. Toți profeții falși proveneau din școlile de profeți. Ei erau acceptați în mod public pe acest temei. Fuseseră la colegiu, de aceea erau recunoscuți. Dar ei erau profeți falși. Absolvirea unui colegiu religios nu te face automat profet al lui Dumnezeu.

Ce vreau să spun prin aceasta? Identificarea vasului cu slujba este însăși esența gândului divin. Un om este chemat să reprezinte gândurile lui Dumnezeu, să le reprezinte prin ceea ce *este* el, nu prin ceea ce el își însușește ca formă sau linie de slujire, nici prin ceea ce face. Vasul însuși este slujba; cele două nu pot fi separate.

Necesitatea golirii de sine

Aceasta explică viața lui Moise, profetul pe care Dumnezeu l-a ridicat din mijlocul fraților săi (Deuteronom 18:15,18). Moise a avut o tentativă de a realiza lucrarea vieții lui. El era un om cu un potențial extraordinar; fusese „educat în toată înțelepciunea egiptenilor (Fapte 7:22), era înzestrat cu calificări și daruri naturale mari și, la un moment dat, i-a venit gândul unei lucrări capitale pentru Dumnezeu. Era o idee corectă, bună. El era foarte onest, nu era nicio îndoială cu privire la motivațiile lui. Dar a încercat să facă acea lucrare pe baza a ceea ce era el în mod natural, cu abilitățile, calificările și zelul lui. Și, întrucât aceea era baza, Dumnezeu a îngăduit ca toată inițiativa lui Moise să sufere un dezastru.

Nu așa iau naștere profeții; nu așa se poate realiza slujba de profeție. Moise a trebuit să fugă în pustie și, timp de patruzeci de ani, să fie golit, până când nu a mai rămas nimic din tot ceea ce constituise baza de pe care el a putut avea încredere să facă lucrarea lui Dumnezeu sau să împlinescă vreo însărcinare divină. Prin natura lui el era un om „puternic în vorbe și în fapte”; și totuși, acum spune: „...eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară ... sunt greoi la vorbire” (Exod 4:10). Avusese loc o îndepărtare a tuturor capacităților și resurselor lui naturale, și nu cred că Moise a fost pur și simplu bosumflat când I-a dat acel răspuns lui Dumnezeu. El nu a spus: „Nu mi-ai dat voie s-o fac *atunci*, așa că *acum* nu o voi face”. Cred că Moise era un om aflat sub disciplina divină, dar nu s-a umplut de amărăciune din această cauză. Un om care este cu adevărat copleșit de situație și irascibil nu reacționează pozitiv la micile prilejuri de a-i ajuta pe semenii lui. Putem să întrevădem ceva din caracterul lui Moise la începutul perioadei lui în pustie (Exod 16: 17). Când s-a ivit acea problemă la fântână, în legătură cu adăpatul turmelor, dacă Moise ar fi fost supărat, arțagos, bosumflat din cauză că Domnul a părut a nu fi de partea lui în Egipt, probabil că ar fi stat undeva la o parte și ar fi privit fără să facă nimic ca să ajute. Dar nu, el a sărit imediat în ajutor, cu bunăvoință, făcând tot i-a stat în putință. El era deasupra necazurilor lui. Lucrurile mici arată adevărata stare a unui om.

Când trecem prin perioade de necazuri și încercări sub mâna lui Dumnezeu, e așa de ușor să ne gândim în felul următor:

„Domnul nu ne vrea, nu are nevoie de noi!”. Abandonăm totul, nu ne mai pasă de nimic; suntem copleșiți de greutatea încercărilor și devenim nefolositori. Eu nu cred că Domnul vine la o astfel de persoană ca să-i încredințeze vreo lucrare. Ilie, demoralizat, a fugit în pustie; dar a trebuit să ajungă în altă parte, într-o peșteră din munți, înainte ca Domnul să poată face ceva cu el „Ce faci tu aici, Ilie?” (1 Împărați 19:9). Domnul nu vine niciodată la cineva ca să îl retrimită în lucrare când persoana respectivă este într-o stare de disperare. „Dumnezeu îți iartă totul, dar nu și disperarea ta” (F.W.H. Myers,* *St. Paul*) – pentru că disperarea este lipsă de credință în Dumnezeu, și Dumnezeu nu poate face nimic cu cineva care și-a pierdut credința.

Moise a fost golit până la ultima picătură și totuși, el nu a fost supărat pe Dumnezeu, nu a fost urâcios față de El. Ce făcea Domnul? Făcea un profet. Înainte, acest om ar fi fost gata să-și asume o funcție, ar fi făcut ca funcția de profet să-i slujească *lui*, s-ar fi folosit el de ea. Nu exista nicio relație interioară, vitală între om și lucrarea pe care el trebuia s-o facă. Erau două lucruri separate. Lucrarea era ceva obiectiv pentru Moise. La sfârșitul celor patruzeci de ani în pustie, el era în starea potrivită ca această lucrare să devină subiectivă; ceva s-a realizat. S-a creat o stare care îl făcea pe om potrivit pentru a fi o expresie vie a gândului divin. El a fost golit de propriile lui planuri ca să se facă loc planurilor lui Dumnezeu; a fost dezbrăcat de propria lui putere, ca întreaga energie să fie de la Dumnezeu.

Oare nu aceasta este semnificația focului și a rugului care nu se mistuia? Aceasta este o parabolă, poate o parabolă cu un înțeles mai extins, dar eu cred că atunci, în acea situație, ea îi transmitea lui Moise un mesaj de genul: „Moise, tu ești o făptură foarte firavă, un rug obișnuit din deșert, un om oarecare, fără nicio resursă în tine însuși. Dar există o resursă care te poate purta înainte; tu poți fi păstrat, fără a fi mistuit, de o energie care nu este din tine – Duhul lui Dumnezeu, energia lui Dumnezeu”. Aceasta a fost marea lecție pe care a trebuit s-o învețe acest profet. „Nu pot!” „În regulă”, a spus Domnul, „dar EU SUNT”.

---

* poet și eseist englez (1843-1901).

Se face mare caz de latura naturală a multora dintre slujitorii Domnului, și de obicei cu rezultate tragice. Foarte mult se vorbește de Pavel. „Ce om mare a fost Pavel din punct de vedere natural, ce inteligență avea, ce educație, ce capacități ieșite din comun!” Se poate că toate acestea erau reale, dar întrebați-l pe Pavel ce valoare aveau pentru el când se afla într-o anumită situație spirituală. Iată ce a spus el: „Cine este de ajuns pentru aceste lucruri? ... destoinicia noastră vine de la Dumnezeu” (2 Corinteni 2:16; 3:5). Pavel a fost trecut prin situații în care, asemenea lui Moise, și-a pierdut nădejdea de viață. „Aveam în noi sentința morții, ca să nu ne încredem în noi înșine, ci în Dumnezeu care învie morții” (2 Corinteni 1:9)

Mesajul ia naștere din experiență

Vedeți, tot timpul funcționează principiul conform căruia Dumnezeu îi va face una pe slujitor și slujba lui. Vedem aceasta la toți profeții. Domnul nu a cruțat niciun mijloc, a trudit intens, a lucrat chiar și prin intermediul vieții de familie, acolo unde se găsesc cele mai apropiate relații de viață. Gândiți-vă la tragedia vieții de familie a lui Osea. Gândiți-vă la Ezechiel, căruia Domnul i-a luat soția dintr-o lovitură. Domnul i-a spus: „Scoală-te de dimineață, unge-ți fața, nu lăsa să se întrevadă nicio urmă a jalei sau a tragediei. Du-te afară ca și până acum, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Arată-te poporului. Du-te cu o înfățișare luminoasă, fă-i să se întrebe ce înseamnă un astfel de comportament ieșit din comun.” Domnul i-a frânt inima și apoi i-a cerut să acționeze în felul acesta. De ce? Ezechiel era un profet. El trebuia să întruchipeze mesajul său, care era următorul: „Israel, soția lui Dumnezeu, a devenit pierdută, moartă față de El, și nu observă asta. Merge mai departe ca și înainte, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat”. Profetul trebuie să explice asta prin propria experiență. Dumnezeu Își împlinește scopul lucrând în însăși ființa profetului. Folosește metode adânci și dureroase în viața slujitorului Său pentru a da naștere slujirii.

Dumnezeu nu ne îngăduie să decidem noi ce vom face. Dacă suntem sub autoritatea Duhului Sfânt, El va face din noi profeți,

adică va face din profecie un lucru care s-a întâmplat mai întâi în noi, astfel încât ceea ce spunem să fie doar rostirea cu glas tare a ceva ce s-a petrecut, ce a fost realizat în noi. Dumnezeu face aceasta pe parcursul anilor și, în unele vieți, folosind metode ciudate, tainice, înfricoșătoare, testând totul, atingând totul, Vasul, astfel prelucrat, este mesajul. Oamenii nu vin să *asculte* ce ai să-i *înveți*. Ei vin să *vadă* ce ești, să vadă acel lucru care a fost realizat de Dumnezeu. Ce preț trebuie să plătească instrumentul profetic!

Moise, așadar, a mers în pustie pentru darea la o parte a vieții lui naturale, a gândirii lui naturale; pentru a fi adus la zero; pentru a se realiza în el gândul lui Dumnezeu. Dar a fost Dumnezeu justificat? – căci, la urma urmei, e vorba de resurse pentru viitor. O, tensiunea sub care urma să fie acea viață! Uneori Moise era gata să se prăbușească; alteori s-a și prăbușit sub povară. „Eu singur nu pot să port tot poporul, pentru că este o povară prea grea pentru mine” (Numeri 11:14). Care erau resursele lui? O, dacă ar fost vechile resurse din Egipt, nu ar fi rezistat niciun an. El nu a putut să reziste la provocarea din Egipt, ci s-a simțit silit să se ridice și să lupte. S-a prăbușit moral și spiritual sub acea mică tensiune de acolo, cu patruzeci de ani în urmă. Ce va face el acum cu acești răzvrătiți? Cât timp îi va suporta? O apăsare teribil de mare urma să fie asupra lui, și numai ceva profund, realizat în interiorul lui putea să-l ajute să meargă înainte când se pune problema de a sta împotriva curentului, pentru împlinirea întregului gând al lui Dumnezeu.

Și în cazul nostru tensiunea poate fi enormă. Adeseori vom fi asaltați de această ispită puternică: „Las-o puțin mai moale. Fă puțin compromis. Nu fi așa de radical. Ți se vor deschide mai multe uși dacă vei fi puțin mai tolerant. Poți avea mult mai mult dacă slăbești hățurile!” Ce anume te va salva în ceasul ispitei? Ceea ce Dumnezeu a realizat în interiorul tău și care este parte din însăși ființa ta. Nu este ceva la care poți renunța; este însăși viața ta. Acesta este singurul lucru. Dumnezeu știa ce făcea cu Moise. Acel lucru a ajuns să fie într-atâta una cu omul, încât nu era nicio dezbinare între ei. Omul *era* slujba de profecie.

Moise a fost respins de frații lui: „Cine te-a pus pe tine conducător și judecător peste noi?” (Exod 2:14). Aceasta este latura umană a situației. Dar a existat și o latură divină. Plecarea lui în

pustie, unde a stat patruzeci de ani, a fost de la Dumnezeu. Trebuia să se întâmple asta. Părea a fi mâna omului, dar nu era adevărat. Cele două laturi se completeau reciproc. Respingerea lui de către frații săi era pe aceeași linie cu planul suveran al lui Dumnezeu; era singura cale pe care Dumnezeu putea acționa. El trebuia să-l remodeleze pe Moise. Adevărata pregătire a profetului a avut loc pe parcursul acelei perioade cât el a fost lepădat de frații lui. O, suveranitatea lui Dumnezeu, minunata suveranitate a lui Dumnezeu! O perioadă întunecată, o perioadă ascunsă; o perioadă de frângere, de zdrobire, de chin; golit complet. Se pare că s-a dus totul, că n-a mai rămas nimic. Și totuși, aceasta este calea lui Dumnezeu de a face din cineva un profet.

Un mesager atestat divin

Eu cred că, la început, Moise a fost un om foarte legalist, care căuta să impună legea: „Trebuie să faceți cutare sau cutare lucru”, și așa mai departe; un autocrat, un despot. Dar când, după toți acei ani, a ieșit de sub mâna Olarului, constatăm că se spune despre el: „că era un om foarte blând, mai blând ca orice om de pe fața pământului” (Numeri 12:3), și atunci Dumnezeu a putut sta de partea lui. Nu a putut sta de partea lui în acea zi când el a acționat dintr-un spirit de mândrie, aroganță, autoafirmare. Atunci a trebuit să lase ca acțiunea lui Moise să culeagă inevitabilele ei consecințe. Dar când lui Moise, devenit cel mai blând dintre toți oamenii, un om zdrobit, smerit, altruist, i-a fost contestată slujba de către ceilalți, el nu și-a apărat poziția, drepturile, ci pur și simplu a încredințat problema în mâna Domnului. Prin atitudinea lui el spunea: „Vom lăsa ca Domnul să decidă. Eu nu am de apărat propria mea poziție. Dacă Domnul m-a făcut profetul Lui, să arate El asta. Sunt gata să renunț la această slujbă dacă ea nu e de la Domnul”. Ce schimbare de atitudine! Iar Domnul a stat, într-adevăr, de partea lui într-un mod minunat, cu putere, în acele ocazii, spre groaza celor care i s-au împotrivit (Numeri 12:2 și în continuare; 16:3 și în continuare).

Slujba profetică: viață, nu învățatură

Ei bine, ce este un profet? Ce este slujba de profecie? Iată ce este: Dumnezeu ia un vas (vasul poate fi un om sau o colectivitate – funcția profetică poate fi realizată și prin intermediul unui popor, așa cum a fost cazul cu Israelul) pe care îl trece printr-o istorie profundă de zdrobiri, distrugeri, dezamăgiri, revoluționând întreaga mentalitate, astfel încât lucrurile pe care le ținea cu înrâncenare, cu aroganță să nu mai fie astfel ținute. Se formează o minunată flexibilitate, adaptabilitate, disponibilitate de a se lăsa învățat. Tot ce a fost doar obiectiv cu privire la lucrarea lui Dumnezeu, la adevărul divin, la corectitudinea doctrinară; tot ce a fost susținut cu tărie, într-un mod obiectiv, legalist privitor la corectitudinea sau incorectitudinea metodelor – toate acestea sunt aduse la lumină și făcute praf. Apare o concepție complet nouă, o perspectivă nouă asupra lucrurilor; nu mai este un sistem oficial, ceva însușit din exterior, ci este ceva realizat într-un mod lăuntric, în vas. Ceea ce *este* vasul – aceea este slujba lui, și nu ceea ce și-a însușit ca doctrină, învățându-i apoi pe oameni acel lucru.

O, a fi eliberat de pe acel îngrozitor tărâm al *lucrurilor*! Este un tărâm nenorocit al învățăturilor, al interpretărilor – un tărâm unde ești cunoscut pentru că urmezi direcția cutare sau cutare. O, Dumnezeu să ne izbăvească! O, să fim aduși în locul unde ceea ce contează este *viața* - ceea ce Dumnezeu a realizat cu adevărat în noi, a făcut din noi! Mai întâi El ne-a făcut praf și apoi ne-a rezidit pe un principiu nou, spiritual, iar aceasta se arată în slujire: ceea ce spunem este rezultatul a ceea ce s-a petrecut în ascuns, probabil pe parcursul multor ani, sau încă se mai petrece și acum.

Vedeți care este legea funcției profetice? Este următoarea: vasele care poartă ungera divină sunt ținute în pas cu adevărul prin intermediul experienței. Fiecare fărâma de adevăr pe care o proclamă asemenea slujitori ai lui Dumnezeu are în spate o istorie. Ei au coborât în adâncuri și au fost salvați prin acel adevăr; el era viața lor și, de aceea, era parte din ei. Aceasta este natura slujirii profetice.

Profetul: tolerant, dar fără a face compromisuri

Revenind la ceea ce am spus despre schimbarea din Moise: putem vedea o reflectare a ei în cazul lui Samuel. Cred că Samuel este unul dintre cele mai frumoase și mai plăcute personaje din Vechiul Testament, și el este numit profet. Ați observat că, deși inima lui este în întregime devotată gândului suprem și deplin al lui Dumnezeu, și înlăuntrul lui nu există absolut niciun compromis, totuși el manifestă o afecțiune minunată față de Saul în timpul acelor luni de la începutul domniei lui? (Se pare că doar puțin mai mult de un an, primul an al domniei lui Saul, a durat acea perioadă în care Saul a căutat cu adevărat să arate ceva bun.) Și totuși, trebuie să rețineți că numirea lui Saul ca rege reprezintă negarea celui mai înalt dintre toate lucrurile, și anume guvernarea directă, nemijlocită a lui Dumnezeu. Copiii lui Israel lepădaseră această guvernare în favoarea unui rege. „Pune un rege peste noi ...cum au toate popoarele”, au spus ei. Dumnezei i-a spus lui Samuel: „Nu pe tine te-au respins, ci pe Mine” (1 Samuel 8:5-7).

Împărăția era un principiu divin, la fel ca și profeția. În acea imagine simbolică din Ezechiel, leul este prezent alături de om. Monarhul, reprezentând gândul lui Dumnezeu privitor la stăpânire, este acolo. Dar, în cazul lui Saul, este la un nivel inferior. Venirea lui a reprezentat coborârea acelei intenții divine la nivelul lumii („ca toate popoarele”) - o intenție divină însușită de omul carnal și coborâtă la nivelul lumii. Samuel a știut și, în inima lui, nu a putut accepta și i s-a plâns lui Dumnezeu de asta. El era împotriva acestui lucru, deoarece a văzut ce însemna. Și totuși, cu câtă afecțiune s-a purtat față de Saul, atâta timp cât a putut s-o facă!

De ce spun asta? Pentru că există și astăzi o situație similară. Lucrurile divine au fost însușite de oameni carnali și coborâte la nivel pământesc; guvernarea directă a Duhului Sfânt a fost înlocuită cu comitete și consilii directe etc. Oamenii au preluat conducerea lucrurilor divine, pe care le dirijează în locul lui Dumnezeu. Nu se mai prea cunoaște calea nou-testamentală de a afla gândul lui Dumnezeu, și anume rugăciunea și postul. Ei bine, cei care sunt spirituali, care cunosc, care văd, care înțeleg nu pot accepta așa ceva. Dar ei trebuie să dea dovadă de multă dragoste.

Un profet adevărat, ca și Samuel, va manifesta dragoste cât de mult timp posibil, până când lucrul rău va lua forma fâțișă și declarată a neascultării față de lumina dată. Domnul i s-a descoperit lui Saul prin Samuel și l-a făcut să înțeleagă limpede ce anume trebuia să facă. I s-a adus la cunoștință cu foarte mare claritate ce cerea Dumnezeu de la el, dar el a fost neascultător. Atunci Samuel a spus: „S-a terminat cu dragostea!” A fost de neînduplecat. „Pentru că ai lepădat Cuvântul Domnului, te-a lepădat și El ca rege” (1 Samuel 15:23). Samuel a mers cât a putut de departe, atâta timp cât și omul a făcut ce a putut mai bine. Aceasta este dragostea.

Desigur, simbolurile sunt întotdeauna palide și imperfecte, dar putem vedea adevărul de aici. Profetul Samuel a dat dovadă de foarte multă îngăduință față de lucrurile care erau greșite, chiar dacă în inima lui nu le putea accepta. El a sperat că lumina va răsări, și va urma ascultarea, și astfel situația va fi rezolvată. Noi trebuie să arătăm multă dragoste față de tot cu ce nu suntem de acord.

Esența este următoarea: Moise a trebuit să învețe aceasta; a trebuit să fie transformat în felul acesta. Noi suntem mai potriviți de a sluji scopului lui Dumnezeu, suntem cu adevărați profeți atunci când putem să suportăm lucrurile cu care nu suntem de acord decât atunci când, în râvna noastră, devenim iconoclaști și căutăm numai să distrugem lucrul rău. Domnul spune: „Asta nu ajunge”.

În tot ceea ce am spus am accentuat doar un singur lucru, și anume că slujba de profeție este o funcție. Această funcție urmărește să mențină totul în relație cu întregul gând al lui Dumnezeu – dar nu să mențină o „direcție” a lucrurilor într-un mod obiectiv și legalist. Nu îți însușești pur și simplu ceva. Poți să vorbești cu adevărat despre un lucru numai în măsura în care Dumnezeu l-a lucrat în interiorul tău, în măsura în care ți-a fost revelat prin experiență, prin tratamentul pe care ți l-a aplicat Dumnezeu – El te-a trecut prin lucrul respectiv și de aceea îl cunoști. Nu e vorba că tu ai fi realizat ceva, ci mai degrabă că ai trecut printr-un proces de zdrobire, iar acum ești potrivit pentru a face lucrarea Lui.